

SANDRA SCHWARTZ

ZOMBIEHUNDEN

Mørkets kilde

Illustreret af Lasse B. Weinreich

ZOMBIEHUNDEN 3: MØRKETS KILDE

© 2021 Sandra Schwartz og Forlaget Alvilda, København

Illustrationer © 2021 Lasse B. Weinreich og Forlaget Alvilda, København

Sats: BogGrafisk

Bogen er sat med Minion

Trykt 2021 i Slovenien

1. udgave, 1. oplag

ISBN 978-87-415-1092-7

www.alvilda.dk

www.sandraschwartz.dk

Kapitel 1

”Hugo!”

Hugo vågner med et sæt og slår øjnene op. Til næsten totalt mørke. Kun en lille sprække lys siver ind langs kanten af hans nedrullede gardin. En skikkelse luder over ham med noget i hånden. Noget smalt og ... blankt. Hugo når lige at åbne munden for at skrigе, så bliver en hånd klasket for hans mund, og hans hoved bliver mast godt ned i puden.

”Ti stille! Ellers vækker du mor og far.”

”Mella, mer mdet mdig?” mumler Hugo. Han blinker desperat med øjnene for at vænne dem til mørket på værelset, men det er svært, for hans øjenlåg føles tunge og klæbrige.

”Ja, selvfølgelig er det mig, hvem ellers!” hvisker Ella og vifter med hans mobil foran hans ansigt. Lygten i den er

tændt, så hun blænder ham. Hun har åbenbart taget mobilen på hans natbord, mens han snorksov.

”Mlip mig!” vrisser Hugo og kommer til at hoste. Det gør ondt i hans bryst. Pokkers ondt.

”Okay,” siger Ella. ”Men så skal du også lade være med at skrike, så du ikke vækker mor og far.”

Hugo nikker mat. Han er vågen nu og ved godt, hvorfor Ella har vækket ham. Han skal ned til dammen og mødes med den gamle dame. Han er syg, og hun er den eneste, der kan hjælpe ham.

Ella fjerner sin hånd, som hun straks tørrer af i sin T-shirt. ”Adr, hvad har du spist? Du har savlet noget sort slim på mig.”

”Undskyld,” mumler Hugo og skærer ansigt, mens han tørrer munden med bagsiden af hånden. Han er ikke glad for at skulle mødes med damen. Han stoler ikke på hende. Men han har ikke noget valg. For hver time der går, får han det værre. Det dunker i hans hoved, og det bobler ubehageligt i hans bryst, når han trækker vejret.

Ella sætter sig ved siden af ham på sengen. ”Er du okay?” spørger hun.

”Jeg har det fint.” Hugo trækker sin sove-T-shirt af. Den er klam af sved.

Ella gisper og læner sig ind over ham. ”Hvad er det, du har der?” Hun lyser på hans brystkasse med mobilen.

Hugo kigger ned. Det gibber i ham, da han får øje på et blåviolet og rødt mærke på størrelse med en knytnæve lige midt på sit bryst.

”Har du slået dig?” Ella rækker ud for at røre ved det underlige mærke. ”Det ligner et blå mærke.”

Hugo stivner, da hendes fingre strejfer hans hud.

”Gør det ondt?” spørger Ella og trækker hurtigt hånden til sig.

”Næ,” siger Hugo overrasket. ”Slet ikke faktisk.”

”Det ser ellers slemt ud.” Ella rynker panden.

Hugo giver sig til at trykke løs på mærket. Først forsigtigt. Han mærker intet. Ingen smerte. Ingenting. Så lidt hårdere. Stadig intet. Han presser til. Det kan da ikke passe. Han må da føle noget!

”Stop!” siger Ella forfærdet og griber hans hånd. ”Hvad laver du?”

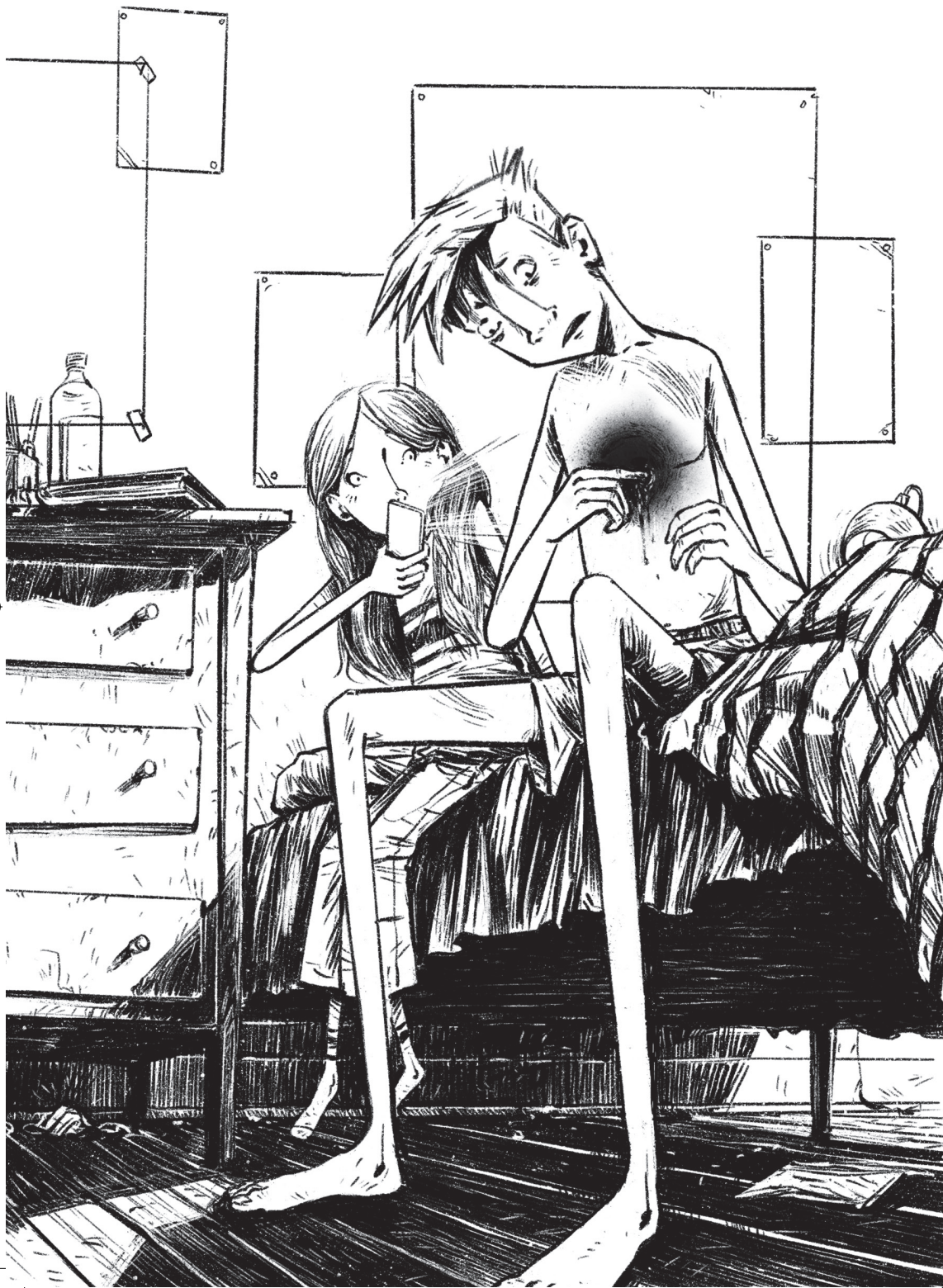
Hugo kigger forvirret ned på sit bryst. Fem ringe af tjæretyk, nærmest sort væske med form som halvmåner bobler frem af hans kød. Hvis det er hans blod, har det virkelig en underlig farve.

”Hugo.” Ellas stemme er halvkvalt.

Han ser op.

Hun ser ikke længere på hans bryst, men på hans hånd. ”Hvorfor er dine fingre blå?”

Hugo stirrer på sin hånd. Den dunkende smerte i hans hoved tager til, og hans hjerte hamrer. Fuck, fuck, fuck. Hvad er det, der sker med ham? Hvad end han fejler, er det ikke noget, en almindelig læge kan kurere. Så tager han sig sammen. Han kan ikke forholde sig til det lige nu. Han har en opgave. ”Jeg aner det ikke, Ella, det er noget lort, men

vi har ikke tid til at bekymre os om det nu. Jeg skal af sted,” siger han brysk og vender sig væk. Han snupper en T-shirt fra bunken af rent vasketøj på gulvet og tager den på.

”Men, men ...” siger Ella og ser på ham med store, bange øjne.

”Hold op med at se sådan på mig.” Hugo flår mobilen ud af hendes hånd. ”Hvad er klokken?”

”Aner det ikke, du har mobilen,” siger hun spagt, ”men jeg tror, vi er sent på den.”

”Ikke vi, *jeg!*” siger Hugo med et suk og tjekker klokken. Der er kun et kvarter til midnat. ”For fanden da også,” mukker han. Det er jo nu, *lige* nu, han skulle mødes med Naja og Anton. Hugo trækker vejret dybt og tager sig sammen. Så sender han en hurtig besked på Snap om, at han er på vej. Med et støn svinger han benene ud af sengen og hopper med besvær i et par jeans. Hans ben føles tunge som bly.

To minutter efter har Hugo taget hættetrøje og handsker på og sidder på sin cykel med Røde ved sin side. Totalt klar til at køre. Men i stedet for at komme af sted skændes han lavmælt, men indædt med Ella ude foran huset.

”Hvorfor må Røde komme med, men ikke mig?” surmuler hun. ”Det er ikke fair.”

”Fordi det er for farligt, det har jeg jo sagt.”

”Hvis det ikke var for mig,” bliver Ella ved, ”ville du slet ikke være vågen.”

”Det ved jeg godt,” siger Hugo og prøver at skifte strategi.

”Og tak for det! Men hør nu, den gamle dame sagde, jeg skulle tage Røde med. Hun sagde, hun kan hjælpe os.”

Ella fnyser. ”Vil du da give Røde til hende?”

”Nej da, selvfølgelig ikke.”

”Men hvad nu, hvis hun tager ham?”

Hugo tøver et øjeblik for længe. Det er jo ikke, fordi han ikke har tænkt den tanke. Han ved bare ikke, hvad han skal gøre, hvis det sker.

Ellas øjne bliver smalle, og hun lægger armene over kors. ”Enten tager både mig og Røde med, eller også gør ingen af os.”

Hugo skal til at protestere, men Ella kommer ham i forkøbet. ”Røde, kom her,” siger hun blidt, men fast og klapper på sit ene lår. Straks stryger Røde hen og sætter sig tæt op ad hende.

Pokkers også.

”Fint,” siger Hugo surt. Han orker ikke at diskutere det mere. ”Men så er du også selv ude om det!”

”Fint,” triumferer Ella. Hun sætter sig op på sin cykel og sætter i gang. Røde lunter af sted ved hendes side. Som om de havde aftalt det i forvejen. Hugo sukker irriteret.

Kapitel 2

Hugo skutter sig. Han, Ella, Røde og vennerne er nået til de sidste træer inden lysningen ved dammen. De tøver med at bevæge sig videre. Anton har ikke mælet et ord hele vejen ned gennem kløften. Han ser ud, som om han ville løbe skrigende tilbage til sin cykel, hvis ikke Naja havde et fast tag i hans arm. Hugo bebrejder ham det ikke. Dammen er ikke ligefrem noget rart sted at være, når det er dag. Nu, hvor det er nat, ville han give sin højre arm for lidt dagslys. Selv med deres mobiler tændt føles mørket, træerne og skyggerne omkring dem truende. Levende. Det gør det ikke bedre, at tågen hænger plumret og tyk i lysningen, så de ikke engang kan se dammen.

”Hvad venter vi på?” spørger Naja.

Hugo kan høre på hendes stemme, at mørket også går hende på. Han vender sig mod Ella og ser indtrængende på

hende. ”Naja, Anton og jeg mødes med Ingrid. Du og Røde bliver her.” Han skærer ansigt. Det gør ondt, når han taler. Hans hals er øm.

”Bliver her?” siger Ella og spærrer øjnene op.

Hugo nikker. ”Det er bedst. Vi ved ikke, hvad Ingrid pønser på, og hvad hun vil med Røde.”

”Okay.” Ella krammer Hugo hårdt.

Hugo klapper hende akavet på ryggen. ”Røde skal nok passe på dig.”

Ella slipper ham brat og skyder hagen frem. ”Og jeg passer på Røde. Men hvem passer så på dig?”

”Naja og Anton passer på mig, og jeg passer på dem,” siger Hugo. ”Bare lov mig, at du og Røde løber hjem, hvis der sker noget.”

”Hvad mener du med, hvis der sker noget?” spørger Anton. ”Vi skal da bare snakke med damen, og så går vi hjem, ikk’?”

”Ikke noget. Lad os komme derhen.” Hugo vil gå, men kommer igen til at hoste.

”Hey, er du okay?” spørger Naja ængsteligt.

”J-jeg ... har ... det fint,” siger Hugo, mens han hiver efter vejret.

”Måske skulle vi bare tage hjem,” siger Anton forhåbningsfuldt. ”Så I kan ringe til vagtlægen?”

”Vær nu ikke sådan en pivskid,” vrissrer Naja og giver Anton en lammer.

”Av,” piber han. ”Hvad skulle det til for?”

”Så kan du tænke på noget andet,” svarer Naja.

Hugo sukker dybt. Han har det virkelig skidt. Men de kan ikke tage hjem nu. Så tager han en dyb, rallende vejrtrækning og træder ud i lysningen. Straks føler han et kraftigt sug i sin krop og snubler fremad. Da han genfinder balancen, har tågen lagt sig om ham som en lummer, fugtig dyne. Den er så tyk, at han ikke kan se en hånd for sig. Træerne, vennerne, Ella, Røde og alle skovens lyde er med ét forsvundet. Der er stille, alt for stille. Alligevel har han en skrækkelig følelse af ikke at være alene. Det er, som om tågen er levende og stirrer på ham med tusinder af øjne. Han spænder i hele kroppen, klar til kamp, hvis det skulle komme dertil.

”Hugo?” kalder Naja.

”Hvor er du?” råber Anton.

Gudskelov! Naja og Anton er der stadig. Men hvorfor lyder deres stemmer så uldne? De burde være lige ved siden af ham. ”Jeg er lige her!” Han vender og drejer sig nogle gange og vil gå tilbage, men han har mistet orienteringen. ”Der er alt for tåget. Jeg kan ikke se noget!”

”Bliv, hvor du er!”

”Vi finder dig!”

”Okay,” siger Hugo. I det samme skiller tågen sig til venstre for ham og danner en smal sti. Over stien kan han skimte en lige så smal stribe himmel. Aldrig i sit liv har han været så glad for at se stjerner, som han er nu. Så bliver hans opmærksomhed fanget af en bevægelse i udkanten af hans

synsfelt, og han kigger ned ad stien. For enden af den står to utydelige skikkelser med ryggen til ham. En krumbøjet gammel dame og hendes rottehund. Bag dem glitrer dammen i stjerneskeret. Før Hugo ved af det, bevæger hans fødder sig af sig selv, og han går ned ad stien og hen mod dammen, hunden og dammen.

”Nå, så kom du alligevel, Hugo,” siger den gamle dame, da han er nogle meter fra hende. Hun og rottehunden vender sig langsomt om. Det virker næsten, som om de har synkroniseret deres stive bevægelser. ”Det var klogt af dig.”

